

CLARITY

a tisztánlátó

A LÁNY, AKI LÁTJA,
MIT REJTEGETSZ

finep
selection

KIM HARRINGTON

K I M H A R R I N G T O N

CLARITY

a tisztánlátó

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Anyának és Apának,
akik mindig hittek bennem.
Még akkor is,
mikor én magamban nem.*

1

fejezet

– TE NEM IS AKARSZ ENGEM MEGÖLNI – MONDTAM.

– Persze, hogy nem akarlak, Clare. Mégis megteszem. Muszáj.

Ha már nem véreztem volna amúgy is, ha nem forgott volna velem a szoba, biztos jól pofon vágtam volna magam. Hiszen nem láttam előre, hogy ezek az események bekövetkeznek. Hagytam, hogy az érzelmeim elködösítsék a józan ítélőképességemet. És tessék, most aztán itt ülök egy puskaporos hordó tetején.

Sohasem gondoltam volna, hogy ez lesz a vége, hogy itt fekszem a házunk keményfa padlóján félkönyékre támaszkodva, az életemért könyörögve. Tőlem jobbra egy srác összegörnyedve, én pedig most jövök rá, mennyit jelent nekem – most, mikor egy golyó épp szétzakította a testét.

Újból megpróbálok érvelni. Hátha nyerek egy újabb percet az életemből.

– Ez nem te vagy – erősködöm. – Te nem vagy gyilkos.

– Pár héttel ezelőtt még én is ugyanezt mondtam volna. De te mindenkinél jobban tudod, hogy az emberek okozhatnak meglepetéseket. Képesek olyat tenni, amit el nem tudtál volna képzelni róluk. Azt hiszed, ismersz valakit, és aztán...

Leendő gyilkosom megvonta a vállát, majd kibiztosította a fegyvert.

Körülöttem pedig elsötétült a világ.

2.

fejezet

Kilenc nappal korábban

– FLÚGOS A CSAJ! FLÚGOS A CSAJ! TOTÁL FLÚGOS!

A sarki közért polcai között Billy Rawlinson és Frankie Creedon kóválygott Rick James számait kornyikálva, miközben a müzlisdobozok közül úgy lestek ki rám, mint a prérikutyák. Rosszalló pillantást küldtem feléjük, mire azok ketten – önmagukhoz híven – idiótán felnyerítettek. Idétlen viselkedésük alapján azt lehetne gondolni, hogy még az általános iskola padjait koptatjuk, de nem; én már tizenhat éves vagyok, és a középiskola harmadik éve előtti nyarat írjuk. Billy és Frankie egy hónapja befejezték a sulit, de én még mindig nem szabadultam meg tőlük. Már az óvodában is folyton piszkáltak, és mindig ugyanazzal a szöveggel. A „flúgos a csaj” szöveg már a könyökömön jött ki.

Most sem igazán foglalkoztam velük, hanem kiválasztott cuccaimmal egyenesen a pénztárhoz mentem. Mindannyiunk balszerencséjére azonban utánam jöttek.

– Mit vásárolsz, Clare? – kérdezte Billy. – Gyertyákat? Kristályokat?

Ja, persze. Egy félliteres diétás kóla meg egy csomag cukormázás fánk volt nálam. Bajnokok fincsi reggelije. Nekik továbbra is hátul állva, némán előhúztam egy tízdollárost a sortom zsebéből, és átnyújtottam a pénztárosnak.

– Hé, te! – Frankie orrhangja sürgetőre váltott: – Hozzad beszélünk, flúgos!

És elkezdte bökdösni a bordáimat.

Nagyot hibázott.

Az idélen megjegyzéseik felett még alkalmanként hajlandó vagyok átsiklani. De hogy hozzám érjenek és bökdössenek? Azt ugyan már nem! Felemeltem a könyököm, és visszakézből küldtem neki egy gyomrost.

Frankie panaszosan felnyögött, és rögtön kétrét görnyedt.

Megpördültem, ajkaimon bűbajos mosoly játszott.

– Jaj, ne! Csak nem ért hozzá a könyököm a pocidhoz, mikor épp zsebre vágtam a visszajárót? Bocs, Frankie. Legalább megtanulod, hogy mindig tarts két lépés távolságot.

Frankie-t lekötötte az öklendezés, Billy szeme viszont résnyire szűkült, ahogy rám nézett.

– Ezt még meg fogod bánni!

Fogtam a táskámat, és felemelt fejvel kivonultam az üzletből. Nem az első, és nem is az utolsó alkalom, hogy ilyenén módon kerültem bajba.

Az iskolában az öltözőszekrényemre rákarcolták a 666-ot. Akár még azt is hihetnék rólam, hogy a „Flúgos” a keresztnevem, annyiszor

szólítanak így a suliban. És már meg sem tudom számolni, hány alkalommal kellett elviselnem a szünetekben, a folyosókon a társaim bántó vihogását, hányszor súgtak össze a hátam mögött, hányszor történt meg, hogy ujjal mutogattak rám.

Én igazán nem érdelem meg ezt a bánásmódot. Ellentétben azzal, amit rólam gondolnak, nem vagyok sem sátánimádó, sem az ördög ivadéka.

Viszont tényleg más vagyok.

És ami más, az köztudottan rossz.

Cape Cod turisták által kedvelt városában, Eastportban él egy csodabogár família. Az én családom. Én tisztánlátó vagyok. A bátyám médium. Anyánk telepatikus képességekkel bír. Míg a turisták odáig vannak értünk, a városban az emberek inkább lesajnálnak minket.

A nevem Clarity „Clare” Fern, a testvérem pedig Periwinkle „Perry” Fern. Mégis honnan szedték a szüleink ezeket a neveket? Nyilvánvalóan be lehettek löve a névadáskor. Anyámat Starlának hívják, habár egyszer Perry megtalálta a születési anyakönyvi kivonatát, ahol még Maryként szerepelt. Nos, ennek a felfedezésnek anyánk nem különösebben örült, mi pedig a békesség kedvéért jobbnak láttuk ezt a tényt nem híresztelni.

A város forgalmas részén élünk egy patinás viktoriánus házban, közel a sétányhoz. A szüleim vásárolták a házat, amikor összeházasodtak, és elhagyták a spirituális közösséget, ahol felnőttek. Bájos otthonunkban kísértet nincs, viszont a földszinten berendeztük saját vállalkozásunkat: családi jósdánkat.

Perry megvárta engem a közért parkolójában, és ahogy becsusszantam melléje az utasülésre, megkönnyebbülten sóhajtottam fel, hogy a kocsija egyáltalán jár még. Egy nyolcéves, fekete Honda Civic, ami megtett már vagy kétszázezer kilométert. Perry természetesen

szeretne új autót, de ameddig ez a tragacs beindul, anyánk ebbe úgyszem egyezik bele. Így aztán a bátyám minden reggel reménykedve ül be a kocsiba, hogy hátha, de az csak azért sem adja meg magát.

Miközben a visszapillantó tükörben ellenőriztem, hogy a két ütődött nem követ-e bennünket a furgonnal, Perry kikanyarodott a főútra.

– Minden rendben? – kérdezte Perry. – Láttam, ahogy a két jómadár is bement a boltba.

– Megoldottam a dolgot – válaszoltam, mire Perry elmosolyodott.

Meg nem mondani rólunk, hogy mi ketten testvérek vagyunk. Én anyánkhöz hasonlóan vörös hajú, szeplős és apró termetű vagyok, míg a bátyámnak fekete a haja, a bőre kreol, és bőven száznyolcvan centi a magassága. Ugyanakkor az ő szeme is olyan égszínkék, mint anyánké meg az enyém, ráadásul a jobb szemöldökét egy apró forradás teszi feltűnővé. Nos, mindezek kombinációja elementáris erővel hat szinte minden lányra.

Így aztán Perry ideje nagy részét csajozással tölti. Az meg külön jól jön neki, hogy egy turistaparadicsomban lakunk. Minden héten beözönlik ide egy csapat friss hús, a következő héten meg hazamennek. A bátyám tizennyolc éves, ősszel egyetemre megy. Már előre sajnálom szegény bostoni lányokat!

Anyánk egyszer elszólta magát, hogy Perry pont úgy néz ki, mint apánk, bár mi órá már alig emlékszünk. Ugyanis tizenöt éve szó nélkül lelépett. Anya láthatóan szenved, ha ez a téma szóba kerül, így aztán mi nem is nagyon forszírozzuk. Perry meg én meg vagyunk róla győződve, hogy jó apánk elhagyott bennünket, anyánk pedig még mindig szereti, így aztán nem is akar semmi rosszat mondani róla. Inkább hallgat.

Perry bepöccintette az irányjelzőt, majd ügyesen kievickélt a zsúfolt parkolóból, és rátért a 28-as mellékútra. A Hyannist és Yarmoutht átszelő forgalom a nyári hónapokban igencsak megugrik, de Eastportba érve már nem olyan vészes, főleg a Rigsdale Roadnak köszönhetően. Ez az alsóbbrendű út, melyet egy zarándokról neveztek el – hiába, mi itt Cape Codon imádjuk a zarándokainkat –, párhuzamosan fut a 28-as úttal, és itt is rengeteg üzlet, étterem és motel található.

Befordultunk jobbra az Elm utcába, aztán balra a Rigsdale-re, aztán meg rögtön benn is ragadtunk a forgalomban.

Felsőhajtottam, és az órára néztem: öt perc múlva tíz. Pontban tíz órakor szoktuk nyitni a jósdánkat, s mivel épp a július negyedikei hétben jártunk, az egész délelőttünk be volt táblázva, délután pedig a bejelentés nélkül érkező ügyfeleket szoktuk fogadni. Nem kellett volna megkérnem Perryt, hogy vigyen el a boltba a fánkokért. Anya haragudni fog rám ezért. A pontatlanság teljesen kihozza a sodrából, és szabadszellemű hippiből elmebeteggé változik.

Két perc múlva is alig mozdultunk valamit.

Perry felnyögött:

– Mégis mi folyik ott elől?

Leengedtem az ablakot, és mint egy kiskutya, kikandikáltam rajta.

Néhány száz méternyire előttünk az úton egyetlen autót sem láttam. Tényleg, mi folyik itt? Talán baleset történt? Még mielőtt a hőségűl megfulladtam volna, visszahúztam a fejem a kocsiba, és maximumra állítottam a klímát.

– Fogalmam sincs – válaszoltam.

Végül egy járórautó tolatott be az útra a King's Courtyard Motel parkolójából. A nevével ellentétben a motelban nem lakik sem király, sem királyi udvartartás, viszont giccses Tudor homlokzata van,

és 79 dollárt kérnek el egy szobáért, egy éjszakára. A rendőrkocsi keresztbe fordult az úton, hogy átengedjen egy mentőautót és még három járőrözőt. Most már tényleg kíváncsi lettem. Idáig nem is tudtam, hogy a városunkban *négy* járőrautó is van.

Egyetlen mentőautó nem keltette volna fel az érdeklődésemet. Minden nyáron előfordult néhány szívroham vagy kábítószer-túladagolás, de itt most valami komolyabb dolog történhetett.

Egy kis izgalom? Itt nálunk, Eastportban? Ugyan már! Most azonban nincs időm, hogy Nancy Drew* stílusában körbeszimatoljak. A kocsi sor végre elindult, mi pedig immáron hivatalosan is elkészültünk.

– Anya meg fog ölni! – mondtam félig viccesen.

– Lehetséges – felelte Perry szórakozottan, és kibámult az ablakon, ahogy elhaladtunk a motel előtt.

Azt reméltem, hogy közelgő végzetemre való tekintettel a bátyám elsüt néhány poént, ő azonban inkább bekapcsolta a rádiót. Mondjuk, az is épphogy csak működött. A hangos zene kisöpörte nyomasztó gondolataimat, és mire észbe kaptam, már a házunk feljáróján álltunk. Viktoriánus otthonunk homlokzatának árnyalatát így jellemezhetném a legtalálóbban: kísértet lakta levendulaszín. A ház, amelyet antik kovácsoltvas kerítés vesz körül, boltozatos ablakokkal, oromzatokkal, cirádás verandával és egy toronnyal is büszkélkedhet. A bejárati ajtón pedig felirat hirdeti, itt működik a Fern család jósdája.

Bevágattam az üres hallba, amit váróteremként használunk, és ledobtam a reggelis zacskót a padlóra. Anya biztos már elkezdte a

* népszerű amerikai tinidetektív-figura

jóslást nélkülünk. Benyitottam a nappaliba, vagyis a jósdánkba, ami egy hosszú, keskeny helyiség, nagy belmagassággal és díszes falburkolattal. Az ablakokat vastag, vörös drapéria takarja. Egy nagyobb gyertya égett az asztal közepére állítva, a kandalló feletti párkányon pedig apró mécsesek világítottak.

Anyám rögtön olyan pillantást vetett rám, mintha legalábbis a padlóra köptem volna.

– Igazán szép tőletek, hogy csatlakoztok hozzánk – mondta.

– Elnézést a késésért. – Perry is berobbant a szobába, majd felvilantotta legmegyerőbb mosolyát.

Kezet ráztam az ötvenes párral, mely a hosszú mahagóniasztal túlsó felén foglalt helyet. Az asszony magas volt, vékony, és sárga nyári ruhát viselt széles szalmakalappal. A férje a turisták jellegzetes nyári öltözékét hordta: khaki bermudanadrágot virágos selyeminggel.

Ahelyett, hogy anyám mellé ültem volna, hogy a bátyámmal együtt, illedelmes gyermekeként körbevegyük őt, inkább Perry mellé huppantam le. Így aztán valamennyire védve maradtam, sőt a bátyámtól még biztató vállveregetést is kaptam. Ez volt Perry igazi erőssége: képes volt megnyugtatni az embereket, és elhítenni velük, hogy minden rendben lesz.

Anyá felsóhajtott, majd összekulcsolta a kezét.

– Mivel megzavartak bennünket, szükségem van még egy percre a tökéletes koncentrációhoz.

Egyáltalán nem volt rá szüksége. Mint ahogy nem volt szükség a félhomályra, a gyertyafényre, a halk klasszikus zenére és a többi szemfényvesztésre sem. Anyám képességei ezek nélkül is kiválóan működtek, csak figyelnie kellett rájuk. Viszont a klienseink ragaszkodtak a hókuszpókuszhoz, számítottak rá, így aztán meg is kapták.

Hármunk közül anyám képessége a legmegbízhatóbb. Ő szerencsére nem hall folyton hangokat, hiszen attól valószínűleg meg is bolondulna. Számára elegendő, ha az energiáit egy másik emberre összpontosítja, és ha elég közel van hozzá, képes olvasni a gondolataiban. Az egyetlen probléma, hogy csak azt hallja, amire az illető éppen akkor gondol. Szóval, ha valamit el akarnak titkolni előtte, igazán könnyű dolguk van. Többször előfordult már, hogy valamilyen iskolai problémát el szerettem volna hallgatni anyám előtt, és nem akartam, hogy a gondolataimban olvasson, így aztán kellemetlen képeket idéztem fel magamban, mint például egy csikkével teli, koszos hamutartó vagy pár durvább jelenet a kedvenc horrorfilmjeimből. Ilyenkor mindig békén szokott hagyni.

Anya megköszöri a torkát, majd kinyitotta a szemét.

– Mr. Bingham, ön bizalmatlan velünk. Azt gondolja, hogy szélhámósok vagyunk.

Mr. Bingham bólintott.

– Igaza van, de ez még nem bizonyít semmit. Biztos vagyok benne, hogy a látogatók nyolcvan százaléka ugyanezt gondolja. Különösen a férjek lehetnek ezen a véleményen, akiket a feleségük vonzol el ide. Tudják, a férfiak... racionálisabban gondolkodnak.

Éreztem, ahogy az asztal alatt Perry meglöki a térdem, figyelmeztetésképp, nehogy ennek a fafejnek összekarmoljam a képét.

Anya ezután az asszonyhoz fordult:

– Mrs. Bingham, ön hisz nekünk, viszont fél attól, amit hallani fog. Azon morfondírozik, vajon mit teszünk, ha azt látjuk, ön a köz-eljövőben meghal. Szeretné tudni, vajon elmondanánk-e.

Mrs. Bingham alig jutott szóhoz a meglepettségtől:

– Pontosan ez járt a fejemben!

Mr. Racionális viszont felnyögött:

– Persze, hogy ráhibáztak. Ismétlem, az itt megfordulók nyolcvan százaléka ezen morfondírozik.

– Azt tudta, hogy a statisztikák kilencvennyolc százalékát meghamisítják? – szóltam közbe.

Perry bokán rúgott az asztal alatt, anyánk pedig jeges pillantást küldött felém.

– Önnek igaza van, Mr. Bingham. Ezt a kérdést folyton felteszik nekünk. Az igazság pedig az, hogy nem mondjuk senkinek, hogy meg fog halni, ugyanis nem látunk a jövőbe.

– Na tessék! Tehát beismerik? – A férfi izgalomban majdnem felugrott a székről, mintha legalábbis felfedezte volna a maghasadás elméletét.

– Félreért minket, Mr. Bingham – szólalt meg nyugodt, mély hangján Perry. – Sohasem állítottuk, hogy látjuk a jövőt. Mi más módszerekkel dolgozunk.

– Pontosabban milyen módszerekkel? – tudakolta Mrs. Bingham.

– Mi hárman egy csapatként működünk a szeánszok alkalmával – magyarázta anya. – Én telepatikus képességekkel rendelkezem, vagyis tudok olvasni az emberek gondolataiban. A lányom tisztánlátó: ha megérint egy személyes tárgyat, képeket vizionál. A fiam pedig médium, és abban az esetben, ha egy szellem érintkezésbe akar lépni önökkel, Perry hallja, esetenként látja is őt. Így aztán a szeánszaink meglehetősen látványosak.

Mr. Bingham felnevetett.

– Na, erre tényleg befizetek.

– Kaphatnék valamilyen tárgyat mindkettejüktől? – kérdeztem a párt, és tenyeremet feléjük nyújtva az asztalra fektettem.

Spirituális adottságom tudományos elnevezése: retrokognitív pszichometria. Ez abból áll, hogy az energiaáramlások és emlékképek

lenyomatokat hagynak a tárgyakon, én pedig alkalmanként képes vagyok ezeket a lenyomatokat mintegy felszedni, és a tudatomban látni, hallani, illetve érzékelni. Az egyetlen dolog, ami megzavarhat, az képességem kiszámíthatatlansága. Előfordul, hogy a kezembe veszem a tárgyat, aztán várom az égi sugallatot, mégsem történik semmi. Máskor viszont még koncentrálnom sem kell, mégis megröghannak a látomások. Nincs hatalmamban irányítani ezt a képességet; vagy működik, vagy nem.

Mrs. Bingham kivette az egyik gyöngy fülbevalóját, és a bal kezembe tette, míg a férje a mobiltelefonját helyezte a jobb tenyere-re. Bezártam a tenyerem, lehunytam a szemem, és koncentráltam. Rögtön bevillantak az emlékképek, de eltelt egy kis idő, mire sikerült értelmezni, majd időrendbe tenni őket.

– Ön egy különleges helyen vásárolta ezt a fülbevalót. Nagyon izgatott volt akkor. – Elhallgattam. – A bolt... különleges helyen volt.

– A bolt volt különleges helyen? Ezt meg hogy érti? – kérdezte a férj.

– Kis türelmet kérek. – Még erősebben koncentráltam, mire újabb képek jöttek. – Egy óceánjáró hajó. Egy luxushajó fedélzetén lévő üzletben vette ezeket a fülbevalókat a nászútjukon. Nagyon sokat jelentenek az ön számára.

Mrs. Bingham elmosolyodott.

– Eltalálta. – Aztán a férjére pillantott. – Még csak nem is emlékszel rá.

A férfi megvonta a vállát.

– Velem mi a helyzet? Csak nem azt akarja mondani, hogy felhív-tam valakit a mobiltelefonon?

Nem hagytam, hogy elterelje a figyelmemet, igyekeztem kizárólag a telefonra koncentrálni. Rögtön beugrott egy kép, én pedig a fér-fira pillantottam. Ő hátrahőkölt, és kissé ijedten nézett vissza rám. Megvolt rá az oka. De semmit sem mondhattam. Anyánk folyton emlékeztetett minket, hogy a rossz hírek nem tesznek jót az üzlet-menetnek. Inkább a jókra összpontosítsunk.

– Ön a közelmúltban elveszítette az állását, és gyakran használta a telefonját, hogy új munkát keressen magának – mondtam. – Nem-rég talált is egy nagyszerű állást, a mostani vakációjukkal pedig ezt ünneplik.

Mrs. Bingham megtapsolt, és a férje is rábólintott az információ-ra. Visszaadtam nekik a tárgyakat.

– Most pedig – folytatta anyám – egy percnyi csendet kérünk, hogy a fiam felmérje, vajon vannak-e velünk szellemek.

Nos, ha engem kérdeznek, szakmai szempontból Perry sem volt a helyzet magaslatán. Hozzám hasonlóan az ő adottsága sem állandó, és rengeteg tényező befolyásolja. Sőt neki sokkal erősebben kell koncentrálnia, mint anyának vagy nekem, ezért a szeánszok alatt nagyon kimerül. Azon kívül szükség van egy szellem jelenlétére is, akinek kapcsolódnia kell vagy ahhoz a helyhez, ahol a bátyám éppen tartózkodik, vagy egy személyhez, aki épp a társaságában van. Elő-fordul, hogy olyan ügyfél jön hozzánk, akinek nem üzennek a túl-világról, és ilyenkor bizony az illető csalódottan távozik. Hogy mi történik akkor, ha jön az üzenet? Perry ilyenkor egy halott személy-lyel társalog.

Perry lehunyta a szemét, és az orrán keresztül mélyeket lélegzett. Bár a mellkasa fel-le járt, máskülönben teljesen mozdulatlan maradt. Egy perccel később kinyitotta a szemét.

– Paula van itt velünk.

Mrs. Bingham felsikoltott.

– Mama? Anyám itt van?

– Igen, azt állítja, az ön édesanyja.

Láttam, ahogy Mr. Bingham a szemét forgatja, majd összefonja karjait hordó alakú mellkasán.

– Ezt azért bizonyítsa be!

Perry félrebillentette a fejét.

– Hm, rendben van. Paula azt mondja, hogy sohasem kedvelte önt, és ez azóta sem változott.

A férfi elvörösödött, a felesége pedig kuncogni kezdett.

– Ez így van! A mama sosem bírt téged szívem, és ezzel te is tisztában vagy.

Perry folytatta.

– Azt is mondja, hogy tetszik neki az ön kalapja, arra emlékezteti, amit a nagymamája viselt egykor.

Mrs. Bingham szemét elfutották a könnyek.

– Hiszen pont ezért vettem meg. Amikor megláttam az üzletben, eszembe jutott róla a nagy. – Felderült az arca. – A nagy is ott van veled?

Perry koncentrált, majd közölte az információt.

– Azt mondja, néha ott van vele, de most éppen nincs.

Hallottam az ajtócsengő csilingelését, amint a bejárati ajtó nyílt-csukódott. Az érkező azonban ahelyett, hogy a kiírás szerint helyet foglalt volna a váróban, egyenesen a nappali felé vette az irányt, és dörömbölni kezdett az ajtón.

– Mi az ördög...?

Anya az ajtóhoz viharzott, hosszú, fekete szoknyája örvénylett. Feltépte az ajtót.

– Milly?

Valóban Milly állt az ajtóban, az egyik westernnutánzatú ruháját viselte, harisnyája pedig pipaszár lábszára körül harmonikázott. Milly a közvetlen szomszédunk, ő is egy viktoriánus házban lakik, bár az övé kevésbé hasonlít az *Addams family* otthonára. Háza földszintjén régiségbolt működik, a nyári hónapokban egész jó forgalommal. Milly azok közé az éltes korú hölgyek közé tartozik, akiket az étel helyett inkább a pletykák éltetnek. Nagy szája ellenére egész jól kijövünk vele, legfőképp azért, mert olyannak fogad el bennünket, amilyenek vagyunk, és sok ügyfelet küld át hozzánk.

– Istennek hála, hogy itt vagytok! Híreket hoztam. – Milly becsusszant anya mellett az ajtón, egyenesen a szobába.

– Épp egy szeánsz közepén vagyunk, Milly – mondtam.

– De ez nem várhat.

Anya is megszólalt:

– Akkor itt csak élet-halál kérdéséről lehet szó.

Milly vágott egy grimaszt.

– Ó, pontosan. – Aztán megvakarta a fejét. – Tulajdonképpen, csak az egyikről. Halálesetről van szó.

Nem voltam túlságosan meglepve. Milly minden reggel a gyászjelentésekkel indította a helyi lapok olvasását.

– Nos, akkor hadd halljuk! – mondta Mr. Bingham. – Ön az általunk fizetett időt fecsérli. Remélem, izgalmas hírekkel szolgál nekünk.

Milly szemei tágra nyíltak.

– A King's Courtyardban meggyilkoltak valakit!

A szívemhez kaptam a kezemet. Arra számítottam, hogy Milly olyan történettel hozakodik elő, amelyben egy százévest álmában ér a halál. De hogy gyilkosság! Ám ez a verzió megmagyarázza a

rendőrautókat meg a mentőket a helyszínen. Éreztem, hogy a szívem vadul ver a tenyerem alatt.

Perry visszasüllyedt a székébe. E közbjáték kétségtelenül megzavarta őt abban, hogy Mrs. Bingham anyjával kapcsolatba lépjen.

– Miből gondolja?

– Nos, Ed Farmingtonnak megint ellopták az egyik kerti törpéjét, ezért elment a rendőrségre feljelentést tenni. Még csak végig sem hallgatták! Azt mondták, menjen vissza másnap, mert most túl elfoglaltak. Erre Ed ott maradt, hogy némi információt szerezzen.

– Tehát hallgatózott – szóltam közbe.

– Az mindegy! – Milly egy pillanatra elhallgatott, hogy levegőhöz jusson, majd folytatta. – Egy tizenéves lányt meggyilkoltak a motelszobájában a King's Courtyardban. Lelőtték!

Egész testemben megremegtem. Az a lány velem egykorú volt. És megölték. Itt, a városunkban.

Perry feszülten dörzsölgette az állát.

– Tudják már, ki tette, miért tette?

– Tudomásom szerint még nem. Viszont azt beszélik, hogy az éjjeliszekrényén megtalálták a pénztárcáját, benne a pénzzel.

– Helybéli lány volt vagy turista? – kérdezte anyám homlokráncolva.

– Egy turista volt – felelte Milly nyugtatólag.

Perry és én azonban összenéztünk. Így még bonyolultabbnak tűnik az ügy. Vad kétség mardosott belülről.

– Ó, milyen borzalmas! – kiáltott fel Mrs. Bingham.

Mr. Bingham viszont így szólt:

– Hé, de hiszen maguk itt mindannyian médiumok. Miért nem figyelmeztették előre a lányt, ha egyszer látták a jövőt?

Anya felsóhajtott.

– Ismétlem, mi nem látjuk előre a jövőt.

– Na, persze! Mert maguk itt mind csaló szélhámosok!

Na, itt lett elegendő az emberből! Odafordultam Mrs. Binghamhez.

– Ismer ön egy bizonyos Jane Sutherlandet?

A nő finom arcvonásain zavar tükröződött.

– Hogyne, ő volt a férjem titkárnője az előző munkahelyén, ahol a leépítések voltak. Miért kérdi?

– Nos, az ön férjét nem építették le. Hanem kirúgták. Ugyanis gátlástalanul megszegte a cég szabályzatát, miszerint a saját titkárnőnket nem döngetjük meg.

– Clarity! – kiáltott fel anyám.

Aztán a karomnál fogva megpróbált odébb húzni, míg a bátyám őt próbálta meg lerángatni rólam. Mrs. Bingham könnyek között rohant ki a szobából nyomában Mr. Binghammel, aki üvöltve hordott le minket mindenféle hazugnak, csalónak. Milly igyekezett lábujjhegyen kiosonni. Közben megérkeztek a következő kliensek – egy fiatal pár –, szájatva bámulták a zűrzavart, majd sietve távoztak. Még nem volt 11 óra. Ja, és még csak nem is reggeliztem addig. De hát ilyen a mi életünk.

Üdv az *Addams family* bizarr otthonában!

fejezet

AMIKOR ANNAK IDEJÉN ELÉRKEZETT AZ IDEJE, hogy a többiekhez hasonlóan mi is fel legyünk világosítva szexuálisan, anyánk leültetett bennünket, és esetlegesen kialakuló paranormális adottságainkra is felhívta a figyelmet.

– No persze, nincs rá garancia, hogy örökölték a különleges képességeket – mondta, miközben izgatottan dörzsölgette a tenyerét. – De tekintettel a felmenőitekre, azt hiszem, itt az ideje, hogy elmondjam, minek néztek elébe.

Anyám és apám eredetileg Nyugat-Massachusettsből, egy Berkshire Hills-beli kisvárosból származnak, ami saját magát spirituális közösségként aposztrofálta. A városban mindenki rendelkezett valamilyen paranormális adottsággal, és a legjobb képességű családokat még biztatták is, hogy lépjenek házasságra egymással, mert így

megőrizhetik és erősíthetik génjeik tisztaságát. Számos házasságot előre el is rendeztek.

Anyám és apám jó családból származtak, vagyis különleges képességeik már nemzedékek óta öröklődtek. Lehetetlenség lett volna megjósolni, hogyan kerülnek majd felszínre paranormális adottságaink – az egyetlen támpont az volt, hogy a családban ez a kamaszkor tájékán kezdődik.

Anyám képességeivel mindig is tisztában voltam. Soha nem úsztam meg nála semmit. Mikor még kicsi voltam, anya mindig tudta, mikor hazudok. Perry két évvel idősebb, és bölcsőbb is nálam, így alaposan kioktatott az anyaelhárító trükkökről, még mielőtt nagyobb bajba sodortam volna magam. Aztán nem is nagyon lepett meg, mikor anya közölte velünk, hogy valószínűleg Perry és én is rendelkezünk különleges képességekkel. Tényként kezeltem, mint a többi örökletes tulajdonságot.

Anya elmagyarázta nekünk, hogy a mi adományunk ér annyit, mint bárki más tehetsége. Vannak, akik kivételes hangi adottságokkal születnek, másokból kiváló élsportoló válik, a tehetséget pedig minden esetben gondozni és fejleszteni kell, hogy ki tudjon bontakozni. Velünk is ugyanez a helyzet. Miután felszínre kerültek különleges képességeink, anyánk komolyan foglalkozott velünk, ahogy tette vele is az édesanyja. Perry adottságára tizenkét éves korában derült fény, amikor is azt mondta anyának, hogy a nagy üdvözlését küldi. Pedig a nagy akkor már nem élt.

Én tizenegy voltam, amikor egy szülői értekezleten az egyik tanárom panaszkodott anyámnak, hogy az utóbbi időben nem figyelek az órákon, és tekintve a teljesítményemet, sokkal többre lennék képes. A legtöbb anya ilyenkor aggódni kezd. Az enyém el

volt ragadtatva a hír hallatán. Mikor hazaért, kérdőre vont, hogy kiderítse, mi az igazság. Bevallottam, hogy fura dolgok történnek velem mostanában. Folyton látomásaim vannak, bár olyan zavaros az egész. Fogalmam sem volt róla akkoriban, hogy adottságom első megnyilvánulásait élem.

Az első vízióm hatodikos koromban tört rám, ráadásul az egész osztály a tanúja volt. Miután Cody Rowe teljesen belezavarodott egy amúgy egyszerű matekpélda megoldásába a táblánál, a tanár elengedte, és engem hívott ki helyette. Bár utáltam a figyelem középpontjában lenni, mégis kivonszoltam magam az osztály elé, ahogy utasítottak. Remegő kézzel töröltem le a tábláról Cody számárságait. Lepattintottam a vastag filctollról a kupakot, aztán valahogy megszédültem az átható illatától, valamint a húsz szempár hátamba fúródó tekintetétől. Behunytam a szemem, remélve, hogy megnyugszanak az idegeim, de aztán rájöttem, hogy a megoldásra váró matekpélda teljesen kiment a fejből. Erősen koncentráltam, erre beugrott a megoldás. Cukott szemmel írtam fel a táblára, majd hátráléptem, hogy megszemléljem az eredményt.

Először csak elfojtott kuncogást hallottam a hátam mögül, majd kirobbant a nevetés. A tanár a helyemre küldött. Cody rossz megoldását firkantottam a táblára. Össze voltam zavarodva. Hiszen a matekkal nem voltak problémáim. Aztán hogy megint ott ültem a saját helyemen, már tudtam a helyes választ, és sehogy sem érttem, miért nem azt írtam fel. Nem jöttem rá, hogy a feladat megoldása, amit az elmém felidézett, nem az enyém volt, hanem Codyé, aki pár perccel előttem ugyanazt a filctollat tartotta a kezében.

Anyám segítségével aztán megtanultam kezelni ezt a jelenséget, hiszen fontos elkülöníteni a jelen valóságát a múlt képeitől.

Persze, ahogy most itt állunk a hallban az éppen elviharzó Bingham házaspár után bámulva, azt kívánom, bárcsak mi is egy normális család lehetnénk, hétköznapi gondokkal.

Anya tombolt dühében. Haragudott rám, amiért kikotyogtam Mr. Bingham titkát, és ezzel megsértettem legfontosabb alapelvünket, mely szerint rossz híreket nem közlünk. Annyira izgatott voltam Milly gyilkossági beszámolójától, hogy vissza sem tudtam vágni, szótlánul túrtam anyám szidalmait, mígnem Perry került sorra.

– Te pedig éjfél után settenkedtél haza, hallottalak! – szegezte neki a mutatóujját anyám Perry mellkasának.

– Perry már felnőtt férfi – vettem védelmembe a bátyámat. – Tizennyolc éves, érettségizett, és ha úgy látja jónak, éjfél után ér haza a nyári szünetben.

– Nem, nem teheti meg, ha másnap a fáradtságtól képtelen koncentrálni a szeánszokon. Tény, hogy ez egy családi vállalkozás, de ettől még keményen kell dolgoznotok benne – dühöngött anyánk, hevesen gesztikulálva.

Perryn nyomát sem láttam a fáradtságnak. Anya valószínűleg ezt onnan tudta, hogy olvasott a bátyám gondolataiban. Én viszont nem akartam félbeszakítani a szóáradatot azzal, hogy erre rájöttem.

– Ez nem profi hozzáállás! – kiabálta. – Mindketten amatőr műkedvelők vagytok!

Anya kirobogott a konyhába, és menet közben véletlenül rátaposott a reggelimet tartalmazó papírzacskóra. Úgyhogy most már ebédem sem lesz. Perry anya után eredt, majd egy perccel később a telefonján üzenetet pötyögtetve tért vissza. Miután elküldte az SMS-t, a könyökömnél fogva az ajtó felé kormányzott.

– Most hagyjuk őt egy kicsit magára! – javasolta, miközben kitárta az ajtót. – Időre van szüksége.

– Nem léphetünk le csak úgy – feleltem. – Mi lesz a többi klienssel?

– A következő ügyfélre gondolsz, akit épp most üldöztél el? Van egy szabad óránk, neked köszönhetően.

Felnyögtem, és a kezembe temettem az arcom. Kelletlenül követtem Perryt a kocsijához, majd beültem mellé.

Perry elhúzott a ház elől, aztán besorolt a forgalomba.

– Hova megyünk? – kérdeztem.

– Nate-tel találkozunk a Yummy’sban. Éhen halok. És anyának is szüksége van némi időre, hogy lecsillapodjon. Eszünk, dumálgatunk, és mire visszaérünk a következő szeánszra, anya is megnyugszik.

Helyeslően bólintottam.

Csendben hajtottunk el az ajándékboltok, egy kalóz témájú mini-golfpálya, rózsalugassal befuttatott nyaralók és tengerparti bodegák mellett, mígnem megérkeztünk az étterembe.

A Yummy’s harminc évvel ezelőtt nyitotta meg kapuit, és először csak reggelit szolgáltak fel benne. Később aztán kibővítették egy hatalmas teremmel, terrasszal és bárhelyiséggel is, úgyhogy mára az étterem Eastport legnépszerűbb szórakozóhelyévé nőtte ki magát. A turisták imádják a halászlét. A helybéliek imádják a bárt. A gyerekek odáig vannak a forró karamellával leöntött parféért. A tinik pedig amikor csak tehetik, itt lógnak a Yummy’sban. Nekünk ez a legmenőbb hely a világon, bár mi nem járunk drága, márkás cuccokban, és nem furikázunk Ferrarikkal. Eastport nem a hollywoodi aranyifjagnak való.

Amint beléptünk Perryvel a helyiségbe, Nate integetett felénk egy bokszból, mire mi ráérősen odaballagtunk. A Yummy's berendezése lenyűgöző volt. Homárhalászhálók lógtak a mennyezetről. Vasmacskák a sarkokban, a falakon hatalmas halak. Bekeretezett fotókon büszke horgászok adták hírül mélytengeri fogásaikat. És persze a kihagyhatatlan, eladásra kínált tengerészkek pólók. Hiába, a turisták imádják az ilyen helyeket.

Perry lehuppant Nate mellé, én pedig velük szemben foglaltam helyet.

– Na mizu, Clare? – kérdezte Nate. Szokatlanul világos, zöld szemei szikráztak, amikor mosolygott.

– Minden rendben van, Nate. – Az étlap felé böktém az állammal. – Melyik néz ki a legjobban?

Rám kacsintott.

– A pincérlány.

Perry felnevetett.

– Idióta!

Amióta az eszemet tudom, Nate Garrick és Perry a legjobb barátok voltak. Egy utcában lakunk, és ők szinte mindent együtt csináltak végig: volt egy *Csillagok háborúja* korszakuk, egy gördeszkás korszakuk, és együtt fedezték fel a lányokat is. Igaz, Perry az a macsóbb fajta, míg Nate inkább olyan okostojás. Az iskolai újságban is megjelentek cikkei, és olyan jól teljesített a tanévben, hogy szakmai gyakorlaton vehet részt a nyáron a helyi napilapnál. Ősszel pedig újságírást fog tanulni az egyetemen.

Nate legalább annyira az én barátom is, mint Perryé. Ráadásul mióta szakítottam a fiúmmal, még több időt töltök velük. Valahogy nincs is több barátom, és Perryvel együtt teljesen befogadtak.

Elmerültem az étlap tanulmányozásában, jóllehet szinte már kívülről fújtam az összes fogást. A Yummy's specialitása a friss tenger gyümölcsei, amiért viszont egyáltalán nem vagyok oda. Bizony, itt élek Cape Codon, és nem eszem tengeri herkentyűket. Szentségtörés, tudom. Szerencsére egész nap szolgálnak reggelivel, így amikor megjelent a pincérlány, rendeltem egy kisadag áfonyás palacsintát, és reméltem, hogy a fiúk nem kérnek maguknak valami nagyon halszagút. Csendesen kántáltam magamban, hogy csak kagylót ne, kagylót ne, kagylót azt ne, és sikerrel is jártam, mert mindketten hamburgert rendeltek sült krumplival.

– Szóval, mi történt? – kérdezte Nate Perrytól. – Amikor elhívtalak benneteket ebédelni, még arról volt szó, hogy végig be vagytok táblázva.

Perry elvigyorodott.

– Clare megint beletaposott valaki lelkivilágába, ami megajándékozott bennünket egy szabad órával.

– Részemről a szerencse – vágta rá Nate.

Hátradóltam a bokszban.

– Hát igen, sokszor képtelen vagyok tartani a számat. De emiatt vagyunk most együtt.

– Hallottatok a gyilkosságról? – tudakolta Nate.

Bólintottam.

– Milly ránk törte az ajtót a szeánsz alatt, és beszámolt mindenről. Egyébként neked mint újságírónak nem kellene ott lenned a helyszínen?

– Hogy információkhoz jussak egy cikk írásához?

– Pontosan.

– Pontosan ezt fogom tenni.

Ekkor nyílt az ajtó, és belépett rajta egy férfi, akit addig még nem láttam. Magas, széles vállú, a korához képest jó megjelenésű volt, fekete hajjal, napbarnított bőrrel. Amint ezt mind felmértem, már jött is utána a hasonmása fiatalabb kiadásban. A srác mozdulataiból csak úgy áradt a magabiztosság, a testéből pedig a tűz. Farmerje lógott a csípőjén, fekete pólója viszont izmos felsőtestére feszült. Ahogy elhadtak a bokszunk mellett, rajtam felejtette sötét szemét, és egy apró mosolyt küldött felém. Én meg ott helyben majdnem elolvadtam.

– Ezt nevezem én az étterem specialitásának... – mormoltam.

– Miatta vagyok itt – szólalt meg Nate.

Felvontam a szemöldökömet.

– Nem is tudtam, hogy újabban már két kapura játszol, mindenestre jó az ízlésed.

Nate a szemét forgatta.

– Ez itt Eastport új felügyelője, ő pedig a fia.

A vállam felett lopva feléjük néztem, és láttam, ahogy beülnek egy sarki bokszba.

– Úgy tudom, valami nagykutya lehetett New Yorkban, most viszont idehelyezték – tájékoztatott Nate. – A fiacskája idén lesz végzős a suliban.

Szóval egy ilyen jó pasi jön a sulinkba. Ez tetszik.

– Hogy hívják? – kérdeztem.

– A nyomozó neve Anthony Toscano. A fiát Gabrielnek hívják. Gabriel Toscano. Ez igen! Már a neve is szexi.

– Ugyan miért foglalkozna egy városi nagymenő egy ilyen kisvárosi ügyvel? – kérdezte Perry.

Nate vállat vont.

– Ezt majd akkor fogom megtudni, ha beszélek vele.

– Tehát ezért vagy most itt – állapította meg Perry.

– Így van. Az új detektívünk már kialakította a napi rendjét. Ebédre grillezett sajt sült krumplival mindennap, ugyanabban az időben, ugyanabban az étteremben.

– Akkor most mire is vársz? – kérdeztem.

– Hagyom, hogy előbb nyugodtan megebédeljen. Senki sem szereti, ha evés közben riporterek rohanják le.

Közben a pincérlány meghozta az italainkat. Épp bele akartam kortyolni a kólámba, amikor észrevettem, hogy a jégkockák mellett még valami úszik a tetején.

– Szerintem valaki beleköpött az üdítőmbé.

– Micsoda? Az nem lehet – mondta Perry.

Nate maga elé húzta a poharamat, és belekukucskált.

– Ezt az aljas húzást! Tényleg belecsuláztak a kóládba. Ki tehetete?

A mi pincérlányunk nem tűnt ellenségesnek. A Yummy's séfjeit nem is ismerem. Aztán hirtelen leesett. Megfordultam, és a bárpult-hoz támaszkodó másik pincérlányra siklott a tekintetem. Ő felém integetett, rikító rózsaszín műkörmein megvillant a napfény. Tiffany Desposito. Ősellenség. Hajszál a levesemben. Tüske a körmöm alatt. Nem túlzok.

Tiffany Desposito bálkirálynő az Alávalók Hármashogatában; Tiffany, Brooke és Kendra. Három szókeség, bár közülük csak Brooke a természetes szóke. Terror alatt tartják a többieket, mint ahogy engem is kipécéztek, és az iskolaévek folyamán támadásaik napi célpontjává váltam. Eleinte csak szimplán kiközösítettek, csúfoltak – általában a „flúgos” különböző változatait kaptam meg –, és diákcsínyeket eszeltek ki ellenem. Az elmúlt tanévben azonban Tiffany valamiért nagyon behúzott, és a piszkálódásai egyre személyeskedőbbé váltak. Most pedig már ott tartunk, hogy csak úgy beleköp az italomba!

– Az a ribanc! – mondta Perry. – Akarod, hogy odamenjek hozzá?

– Nem kell, majd én elintézem.

Odamasíroztam, és lecsaptam a poharamat a mahagóni bárpultra.

Tiffany megeresztett egy műmosolyt.

– Egy tisztánlátó és egy médium betértek a bárba. A tisztánlátó megszólalt...

– Pukkadj meg!

Haragosan nézett rám.

– Nem, nem így folytatódik a vicc, Clare!

– Tudod ám, hol ereszd el a hülye vicceidet! Keríts egy másik italt, és lehetőleg ne csorgasd bele a vérbajos testnedveidet!

Tiffany kiöntötte a kólát a pohárból, és nekiállt újratölteni.

– Tiszta poharat szeretnék!

Dühös pillantást vetett rám, aztán morogva egy új pohárért nyúlt.

– Na és, hogy van Justin? – kérdezte végül.

Szerettem volna felkapni egy bárszéket, és áthajítani a pulton, hogy a hegyes lábával kibökjem a szemét. Ehelyett azonban nagyot nyeltem, és megbeszéltem magammal a dolgot.

Őrizd meg a nyugalmadat!

Ne süllyedj le a szintjére!

Té úrilány vagy.

Ő csak egy neurotikus kis kurva hozzád képest.

Kettőtök közül te vagy a jobb. Viselkedj is úgy!

Rendben, már le is csillapodtam.

– Fogalmam sincs róla, hogy van Justin, és nem is érdekel.

– Ó, valóban? – mondta. – Azt hittem, sokat gondolsz rá.

Lehet, hogy öngyilkossági hajlama van a csajnak? Azért kötekszik velem, hogy öljem meg? Az előttem heverő poháralátétet kezdtem el igazgatni, csak hogy lefoglaljam a kezem, nehogy Tiffany nyakára kulcsolódjon.

És akkor hirtelen bevillantak a képek. Tiffany, ahogy felveszi a rendelést, és vitatkozik egy lánnyal. De egy másik lánnyal, nem velem. Egy újabb villanás, és látom, ahogy Toscano nyomozó pár perccel ezelőtt besétál az étterembe. Tiffany idegesen forgatja a kezében a poháralátétet. Azt, amelyik az előbb az én kezemben volt.

Tiffany meg volt rémülve.

De miért ijedt meg a rendőrtől?

– Hé! Indul a mandula! Kell a kóla vagy nem?

Megpróbáltam elengedni a fülem mellett Tiffany rikoltozását, és a belső víziókra összpontosítani, de a képek elhomályosultak, majd el is tűntek. Elvettem a kezéből az üdítőt.

– Hallom, tegnap este szóváltásba keveredté – mondtam.

Tiffany elsápadt, amiről azt gondoltam volna, hogy képtelen rá, az agyonszoláriumozott bőrszíne miatt. Kiszókitett hajának egyik tincsét idegesen tekergette az ujjá körül.

– Hol hallottad ezt?

– Nem számít, hol hallottam. – Majd nagy bátran hozzátettem:

– De jó szaftos pletyka kerekedik belőle, ha kiderül, kivel vitakoztál.

Tiffany sápadt arca most zöldre váltott, én pedig önkéntelenül tettem egy lépést hátrafelé, mintha legalábbis arra számítanék, hogy a lány az *Ördögűző* című film hányós jelenetét fogja itt nekem reprodukálni. De nem. Helyette hunyorogni kezdett, és felém hajolt.

– Tűnj innen! – mordult rám.

És akkor minden világos lett. Hogy miért ugrott be nekem Tiffany vitája. A nyomozótól való félelme. Mert azzal a lánnyal került szóváltásba, akit tegnap éjjel meggyilkoltak. És persze nem szeretné, ha erről Toscano nyomozó tudomást szerezne.

Új ismereteim birtokában szédelegve léptem el a bárpult mellől. Most elkaptalak, Tiffany Desposito! Bármikor övön aluli ütést mérhetek rá. Napokig, akár hetekig is a markomban tarthatom.

– Kár, hogy már nem vagytok együtt Justinnal – mondta a távolodó hátamnak. – Mert annyira édes. És olyan jól csókol.

Tiffany átlépte a határt.

Megpördültem, és teli kólás poharam tartalmát a csaj fejére zúdítottam. Felvisított, a kezeivel pedig összevissza csapkodott, ahogy a lé végigömlött az arcán, és lecsorgott felpumpált mellei közé. Szeméből kiráncigálta összeragadt hajtincseit, és rám vicsorított.

– Ezt még megkeserülöd!

Lazán rámosolyogtam, és odamentem Toscanóékhoz, akik láthatóan jól szórakoztak az imént lejátszódott jeleneten.

– Ön az új felügyelő? – szegeztem neki a kérdést az idősebbiknek.

Némán rábólintott. Vagy tele lehetett a szája sült krumplival, vagy pedig túlságosan meg volt illetődve.

– Látja ott Tiffany Despositót, azt az ázott, ragacsos pincéernőt? Összetűzésbe került a lánnyal, akit meggyilkoltak. Tegnap, ebben az étteremben. Ki kellene hallgatnia, most azonnal. Szerintem még azt sem kéne hagyni, hogy hazamenjen zuhanyozni, mert megszökik.

Visszaballagtam a boksunkba, leültem, és lelkesülten belemerrültem a palacsintámba. Nate és Perry néhány pillanatig szótlanul bámult rám.

Aztán Perry megszólalt:

– Talán mégis nekem kellett volna elintéznem a dolgot.

Nate megrázta a fejét.

– Dehogy. Clare nagyszerűen elintézte.